

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi nr 1999/5/EÜ⁽¹⁾ artikkel 8 on tõlgendatav selliselt, et sellise seadme turuleviimise kohta, mis kuulub nimetatud direktiivi kohaldamisalasse ja mille teise liikmesriigi asukohaga tootja on varustanud CE-märgisega, ei tohi kehtestada muid kohustusi peale selles direktiivis raadioseadmete ja telekommunikatsioonivõrgu lõppseadmete (edaspidi „seadmed“) vabale liikumisele kehtestatud kohustuste?
2. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi nr 2001/95/EÜ⁽²⁾ artikli 2 punktid e ja f on tõlgendatavad levitamist puudutavate kohustuste osas nii, et tootjana on käsitletav ka seadme ühes liikmesriigis levitaja (kes ei võta tootmisest osa), kelle asukoht ei ole tootja asukohajärgses liikmesriigis?
3. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi nr 2001/95/EÜ artikli 2 punkti e alapunktid i, ii ja iii ning punkt f on tõlgendatavad nii, et teises liikmesriigis toodetud seadme levitajat (kes ei ole selle tootja) võib kohustada välja andma asjaomase seadme tehnilisi andmeid sisaldavat vastavusdeklaratsiooni?
4. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi nr 2001/95/EÜ artikli 2 punkti e alapunktid i, ii ja iii ning punkt f on tõlgendatavad nii, et seadme ühes liikmesriigis ainult levitaja, kelle asukoht on selles liikmesriigis, on käsitletav ka levitatava seadme tootjana, kui levitaja tegevus ei mõjuta seadme ohutusomadusi?
5. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi nr 2001/95/EÜ artikli 2 punkt f on tõlgendatav nii, et selles märgitud levitajalt võib nõuda ka nende kohustuste täitmist, mis on kehtestatud muidu ainult nimetatud direktiivi artikli 2 punktis e märgitud tootja suhtes, näiteks tehnilisi omadusi puudutava vastavusdeklaratsiooni väljaandmine?
6. Kas erandi tegemise võimalus kohtuasjast Dassonville tuletatud normist võib põhineda Rooma lepingu artiklil 30 (36) ning nn kohustuslikel nõuetel (*mandatory requirements*), arvestades samaväärsuse põhimõtet (*principle of equivalence*) ja vastastikuse tunnustamise (*mutual recognition*) põhimõtet?
7. Kas Rooma lepingu artiklit 30 (36) võib tõlgendada nii, et transiitkaubandusele ja transiitkaupade impordile ei saa kehtestada muid piiranguid peale nimetatud sättes ette nähtud piirangute?
8. Kas CE-märgis vastab samaväärsuse ja vastastikuse tunnustamise põhimõtetele ning Rooma lepingu artiklis 30 (36) sätestatud tingimustele?

9. Kas CE-märgis on tõlgendatav nii, et sellega märgistatud seadmetele ei saa liikmesriigid kohaldada mingil alusel täiendavaid tehnilisi kvaliteedinõudeid?

10. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi nr 2001/95/EÜ artikli 6 lõige 1 ja artikli 8 lõike 2 teine lause on tõlgendatavad nii, et tootjal ja levitajal on kaupade levitamise seisukohalt ühesugused kohustused, kui kaupa ei levita tootja?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 1999. aasta direktiiv 1999/5/EÜ raadioseadmete ja telekommunikatsioonivõrgu lõppseadmete ning nende nõuetekohasuse vastastikuse tunnustamise kohta (EÜT L 91, lk 10; ELTeriväljaanne 13/23, lk 254).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 3. detsembri 2001. aasta direktiiv 2001/95/EÜ üldise tooteohutuse kohta (EÜT L 11, lk 4; ELTeriväljaanne 15/06, lk 447).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Ungari Vabariik) 7. aprillil 2008 — VB Pénzügyi Lízing Zrt. versus Ferenc Schneider

(Kohtuasi C-137/08)

(2008/C 183/15)

Kohtumenetluse keel: ungari

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Põhikohtuasja pooled

Hageja: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Kostja: Ferenc Schneider

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivis 93/13/EMÜ⁽¹⁾ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes tagatud tarbijakaitse nõuab, et siseriiklik kohus teeks oma pädevuse kontrollimise käigus omal algatusel, isegi sellekohase taotluse puudumisel — sõltumata menetluse liigist (hagimenetlus või hagita menetlus), otsuse lepingutingimuse ebaõiglase olemuse kohta?

2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis milliseid asjaolusid võib siseriiklik kohus selle kontrolli käigus arvesse võtta, eriti kui lepingutingimuse kohaselt on pädev kohus mitte teenuseosutaja asukohajärgne kohus, vaid sellele asukohale lähedal asuv kohus?
3. Kas Euroopa Liidu lepingule, Euroopa Ühenduse asutamislepingule ja Euroopa Aatomienergiaühenduse asutamislepingule lisatud protokolli Euroopa Kohtu põhikirja kohta artikli 23 lõike 1 alusel on välistatud võimalus, et siseriiklik kohus teavitaks omal algatusel eelotsusemenetlusest selle algatamise taotlusega samal ajal oma liikmesriigi justiitsküsimuste eest vastutavat ministrit?

(¹) EÜT L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Fővárosi Ítéltábla (Ungari Vabariik) 7. aprillil 2008 — Hochtief AG, Linde-Kca-Dresden GmbH versus Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Kohtuasi C-138/08)

(2008/C 183/16)

Kohtumenetluse keel: ungari

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Fővárosi ítéltábla

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Hochtief AG, Linde-Kca-Dresden GmbH

Vastustaja: Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Menetluses osaleja: Budapest Főváros Önkormányzata

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Ühenduste Nõukogu (edaspidi: „nõukogu”) direktiivi 93/37/EMÜ (¹), millega kooskõlastatakse riiklike ehitustöölepingute sõlmimise kord, artiklit 22 asendava direktiivi 2004/18/EÜ artikli 44 lõikes 3 sätestatud õigusnormi võib kohaldada juhul, kui riigihankemenetlus alustati ajal, kui direktiiv 2004/18/EÜ (²) oli juba jõustunud, kuid

liikmesriikidele selle ülevõtmiseks antud tähtaeg ei olnud veel möödunud, seega ei olnud seda veel siseriiklikusse õigusesse üle võetud?

2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis küsib kohus järgmisena, kas väljakuulutamisega läbirääkimistega menetluse korral tuleb direktiivi 2004/18/EÜ artikli 44 lõike 3 sätet arvestades, mille kohaselt „igal juhul peab kutsutud kandidaatide arv olema piisav, et tagada tõelist konkurentsi”, nõuetekohaste kandidaatide arvu piiramist mõista nii, et teises, lepingute sõlmimise etapis peab minimaalne arv (kolm) kandidaate jätkuvalt olemas olema?
3. Kui vastus esimesele küsimusele on eitav, siis küsib kohus Euroopa Kohtult, kas Euroopa Ühenduste Nõukogu direktiivi 93/37/EMÜ, millega kooskõlastatakse riiklike ehitustöölepingute sõlmimise kord (edaspidi: „direktiiv”), artikli 22 lõikes 3 sätestatud tingimust, et on olemas „piisav arv nõuetekohaseid kandidaate”, tuleb tõlgendada nii, et osalema kutsutud kandidaatide miinimumarvule (kolm) vastava arvu kandidaatide puudusel ei ole menetlust võimalik jätkata pakkumuse esitamise ettepanekuga?
4. Kui Euroopa Kohtu vastus kolmandale küsimusele on eitav, siis küsib kohus järgmisena, kas piiratud menetlust puudutavate normide hulgas eraldi välja toodud säte, s.o direktiivi artikli 22 lõike 2 teine lõik, mis sätestab, et „igal juhul peab kandidaatide arv, kellel palutakse pakkumine esitada, olema piisav reaalse konkurentsi tagamiseks”, on kohaldatav lõikes 3 reguleeritud kaheastmelisele läbirääkimistega menetlusele?

(¹) EÜT L 199, lk 54; ELT eriväljaanne 06/02, lk 163.

(²) ELT L 134, lk 114; ELT eriväljaanne 06/07, lk 132.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Oberlandesgericht Karlsruhe (Saksamaa) 7. aprillil 2008 — Kriminaalmenetlus, milles süüdistatav on Rafet Kqiku

(Kohtuasi C-139/08)

(2008/C 183/17)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberlandesgericht Karlsruhe